

REGALA UN
ACOMIADAMENT
SPA

spalas
SPA & WELLNESS

ACOMIADAMENT DE SOLTER/A DE SALUT I RELAX

També oferim el nostre SPA per a realitzar un acomiadament de solters o solteres relaxant i diferent:

Per grups de 8 o més persones, consultar a Spalas al 902 370 808

PORTA DEL CEL
Exclusivitat de sala per a 8 pax
200€ (lloguer de la sala)

MASSATGE RELAXANT AMB OLIS TEBIS
30 min./per persona
50€ (preu per persona)

**ENTRADA A ZONA D'AIGÜES, PISCINES
EXTERIORS/INTERIORS** Gratuït

SUPLEMENT SERVEI MENJAR/SOPAR:
Dins de l'Spa/ assortiment d'aperitius
25€ (preu per persona)

AL RESTAURANT MOSS
30€ (preu per persona)

el digital
de **Salou.**

www.saloumagazine.com

Editorial

Fa un parell de mesos us anunciàvem la imminent inauguració de la nostra pàgina web. Parlàvem aleshores d'un projecte ambiciós, de la creació d'un mitjà que havia de convertir-se en una referència sociocultural, de fer entrar aire fresc i pur a la vida de Salou, d'esdevenir la veu i el referent de la nostra vila. Us presentàvem una eina que ens havia d'ajudar a fer poble, a créixer com a persones i, a la vegada, com a membres d'una societat.

Un mes i mig després de la seva presentació en públic, el passat 30 de gener, el web de Salou Magazine és una realitat i ja ha superat les 10000 pàgines visitades. La tasca realitzada per aquesta Redacció s'ha vist recompensada amb la gran acceptació de la pàgina per part de tots vosaltres. Les importants innovacions que hi hem anat incorporant s'han combinat perfectament amb els continguts i la resta de l'oferta que ja constituïa la nostra publicació.

Avui www.saloumagazine.com és un diari digital que cada dia ofereix les notícies més importants que s'han produït a Salou, mentre segueix sent la revista d'opinió feta per gent del poble per al poble. Més de cinc-cents articles omplen les seves diferents seccions, fruit de la tasca dels nostres incansables i incombustibles col·laboradors. Diàriament la nostra portada presenta tot allò que hi ha hagut d'interessant a casa nostra. Només amb un cop d'ull, tanmateix, podreu comprovar que no mentíem quan deïem que naixíem amb la vocació de diferenciar-nos de la resta de mitjans existents. Entreu a la pàgina, si encara no ho heu fet, i comprovareu que les notícies que apareixen destacades a la secció d'actualitat no tenen res a veure amb les que destaquen la resta de mitjans. Això és el que entenem per diferenciar-nos. A això ens referíem quan parlàvem d'aire fresc...

Coincideix aquest nou plantejament amb alguna cosa que potser ja esperàveu? Vols mantenir oberta la finestra perquè segueixi entrant aquest aire net i fresc? Viu amb nosaltres aquesta realitat alternativa que et proposem. Participa-hi!! Ens agradaria que tots junts féssim Salou Magazine. Viu l'experiència Salou Magazine!!!

EDITA
Salou Magazine S.L.

PATROCINA
Ajuntament de Salou

DIRECCIÓ
Indaleci Salas

CONSELL DE REDACCIÓ
Beatriz Higuera, Antoni Ros,
Indaleci Salas

COL·LABORADORS

Xavier Fàhndrich, Enric Riu, Alba Cortada, Raquel Revenga, Pedro Otiña, Marc Espasa, Vladimir Lozano, Ray Lasheras, Anna Pastor, Ana I. González (CAP Salou), Dani Sola, Anaïs Bargalló (Club de Lectura de la Biblioteca Municipal)

EL REPORTATGE
Beatriz Higuera

FOTOGRAFIA PORTADA
Mireia Matute

FOTOS DE L'ENTREVISTA
Manu Ferrando

FOTO AMAGADA
Pedro Otiña

FOTO TROBADA
Esteve Tomás

PROJECTE DE DISSENY I MAQUETACIÓ
Tàctil Disseny i Comunicació S.L.

IMPRIMEIX
Anígraf / D.L: T-2068-2007

REDACCIÓ I SEU SOCIAL
Apartat de correus 169 43840 SALOU
Tel. 977 350 452 / Tel. 609 149 750
ton@saloumagazine.com

DEPARTAMENT COMERCIAL I PUBLICITAT
Tel. 977 383 466 / Tel. 695 552 343
info@saloumagazine.com

El reportatge.

Beatriz Higuera
periodista
bhiguera@gmail.com

Sempre ‘a punt’ per ajudar

Les fundadores de Càritas a Salou relaten les seves vivències al capdavant d’aquesta entitat solidària

‘Las señoras que integramos el grupo de Cáritas nos reunimos los miércoles y tratamos de ayudar a todos los que necesitan de nosotras’. Aquesta és la primera anotació que consta al llibre d’actes de Càritas Salou i que resumeix la filosofia purament altruista de les fundadores d’aquesta associació al municipi.

Vint-i-cinc anys després del seu naixement, aquestes dones han rebut el reconeixement de la ciutadania en l’acte d’homenatge que se’ls va retre el passat 13 de març, en el marc d’un sopar benèfic que va tenir lloc al Restaurant Club Nàutic.

En aquest esdeveniment social hi van participar més de 400 persones, però n’haurien pogut prendre part moltes més, perquè les entrades es van exhaurir en només un parell de dies.

Malgrat tot, les protagonistes d’aquest acte mai no han buscat el reconeixement públic. *‘No hem ajudat a cap persona perquè ens ho agrai’s*, coincideixen en assenyalar la Maria Teresa Capdevila, l’Antònia Llop, la María Lucía Pascual, la Lina Juanpere i la Carmina Llanes, reunides per explicar les seves vivències als lectors de *Salou Magazine*.

Aquest grup, juntament amb la desapareguda Margarita Murgans i altres dones que per diverses

circumstàncies no han pogut acudir a la cita (la Paquita Sánchez, la Carme Morera, la Cèlia Domènech, la Teresa de la Sota), han estat durant molts anys les úniques integrants de Càritas. Amb la vitalitat que desprenen a l’actualitat resulta fàcil imaginar-se-les fent pels necessitats tot allò que calgués per ajudar-los.

‘És que aleshores, estàvem a punt per a tot: anàvem a veure malalts, fèiem cures, portàvem plats calents a les cases, donàvem menjar i roba, ajudàvem a trobar feina, a rentar-se a aquells que no podien fer-ho sols, i a pagar llibres, llet pels nens, transport i altres compres que ens demanaven, com ara una cadira de rodes i una rentadora’, precisen. A més, aportaven diners al centre de solidaritat per la droga, a la Casa de Transeünts de Tarragona i al col·lectiu de presos.

‘Ens trucaven a qualsevol hora. En una ocasió, recordo, la Guàrdia Civil es va posar en contacte amb mi a les deu de la nit, perquè una prostituta romana s’havia escapat del prostíbul i necessitava ajuda. Una altra vegada, per festa major, vam haver de pagar el bitllet de tren a una dona maltractada perquè pogués tornar a Madrid, on vivia la seva família’, explica la Maria Teresa Capdevila.

La Maria Teresa, precisament, va ser la impulsora de Càritas a Salou. Va ser ella qui va tenir la idea de fundar aquesta associació al municipi, en veure que les necessitats de Salou no estaven cobertes. *‘Aleshores, quan Salou pertanyia a Vila-seca, l’assistent social només venia un dia a la setmana al poble i amb això no n’hi havia prou’.*

Per tirar endavant aquest projecte, van haver de fer front a moltes dificultats, principalment econòmiques. El local on es reunien els dimecres de les 5 de la tarda a les vuit del vespre, que sempre ha estat ubicat al darrere de l’església, tenia goteres i no disposava ni de lavabos ni de calefacció. Però això no és el que més els preocupava. L’Antònia Llop, que era l’encarregada dels comptes, sempre patia pel pressupost que tenien, que amb molt d’esforç acostumava a ser d’un milió de pessetes a l’any.

Aquests diners procedien de la subvenció de l’Ajuntament, d’una col·lecta a l’any que organitzaven els Dijous Sants a les esglésies de Santa Maria del Mar i de Sant Ramon; d’un compte corrent que tenien obert a la Caixa de Pensions per rebre aportacions; dels donatius en metàl·lic que la Paquita Sánchez tenia l’habilitat d’aconseguir demanant per les botigues i pels carrers; i de la venda de loteria de Nadal. El menjar que repartien provenia de la Creu Roja.

‘Moltes vegades solucionàvem els problemes que se’ns presentaven amb diners de les nostres butxaques, perquè ens sabia greu dir que no’, admet la Lina Juanpere.

‘Un cop, quan estàvem gairebé en números vermells, va arribar un donatiu molt generós. Jo sabia que Déu ens ajudaria, perquè estàvem fent el bé’, afegeix la Maria Teresa en aquest punt.

Per elles, la seva recompensa ha estat veure com algunes de les persones a qui han donat un cop de mà han aconseguit tirar endavant. Per aquest motiu, contínuament introdueixen en la conversa diversos exemples: *‘Us en recordeu de la Fátima, que era del Marroc i no sabia parlar castellà? Doncs es va comprar un pis i treballa en un hotel. L’altre dia em va parar pel carrer, em va donar les gràcies per la nostra ajuda i em va dir que nosaltres l’haviem tret del pou en què es trobava’*, diu la María Lucía Pascual.

A banda de la *‘satisfacció personal’* que totes experimenten en *‘pensar que sempre han fet tot el que han pogut per ajudar a la gent’*, declara la Carmina Llanes, asseguren que han après a acceptar les persones tal com són. En aquest sentit, la Maria Teresa declara: *‘Te n’adones que no s’ha de jutjar la gent’.*

I finalitzen la trobada amb *Salou Magazine* amb un missatge pel col·lectiu jove: *‘Nosaltres vam plantar la llavor de Càritas a Salou. Ara esperem que els joves s’apunten a ser voluntaris i continuïn la feina que vam iniciar fa 25 anys’.*

La república de les persones.

Xavier Fährndrich
xfahndrich@mintsmind.com

Càritas

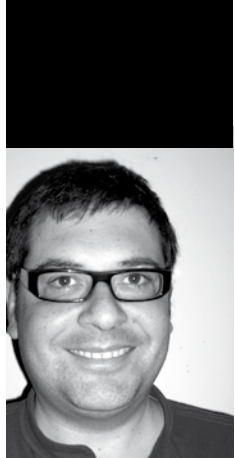
Càritas Salou ha fet 25 anys (o quasi bé) i l’esdeveniment es va celebrar amb un Sopar Benèfic al Restaurant Club Nàutic Salou de la mà del Club Rotary International, les Parròquies de Santa Maria del Mar i de Sant Ramon i de Càritas Salou. El sopar va ser tot un èxit. Més de 400 persones hi van participar i es parla de desenes i desenes que van voler ser-hi i no van poder per manca d’espai...

L’acte va estar molt ben organitzat, molt ben amenitzat i molt ben conduït. La vetllada va estar presidida per l’agraïment a les fundadores de Càritas i a la feina desenvolupada i que desenvolupa actualment aquesta entitat a Salou, i per un gran sentiment de solidaritat. Els parlaments de la senyora Molas (M. Teresa Capdevila), de l’Arquebisbe de Tarragona, del president de la Diputació, de l’Alcalde de Salou, del President del Club Rotary, etc., van coincidir en un enaltiment de la feina anònima i de l’amor que representa la tasca de Càritas. La mateixa paraula Càritas significa amor, amor cap als altres, ajut a qui ho necessita... en definitiva, l’inici de la festa apuntava cap una gran nit dedicada a una litúrgia per recordar, reafirmar i projectar aquest sentiment fet obra.

La litúrgia és –en poques paraules- una representació de valors i de creences de forma visual i tangible. És una forma de transmetre sentiments i actituds –que no són visibles- a través de la paraula, el gest, la imatge i la participació de l’espectador, que sí són visibles. En certa manera, qualsevol acte públic és una forma de litúrgia. I, concretament, el fet que el sopar del 25è aniversari de Càritas anés orientat a recordar i a posar en relleu la solidaritat, el sentiment de caritat i l’amor al proïsme, fa que també es pugui considerar un acte litúrgic.

En la litúrgia tot comunica. Les paraules dels discursos, les actituds dels oradors, el gestos, els objectes, etc. Tot forma part del mateix missatge. Per tant, és essencial que totes les parts i elements de la cerimònia siguin coherents amb el missatge que es vol donar, que siguin complementaris i harmònics. I per això, va ser sorprenent que un acte dedicat a la solidaritat, a donar sense esperar res a canvi, a compartir amb qui més ho necessita... acabés amb una gran rifa. Les paraules d’amor i de solidaritat de l’inici van quedar en franca contradicció amb el final del sopar. Feia estrany veure l’aïllau de regals i l’alegria de qui els rebia en comparació amb el missatge que vàrem rebre al començament de l’acte. El que va començar amb un missatge de desprendiment i de solidaritat va acabar en una mena de festa consumista.

Que ningú s’ofengui. Els organitzadors van actuar de bona fe, els agraciats amb un regal tampoc van actuar malament. Ningú –de fet- no va fer res mal fet. Però vist amb perspectiva, del que es tractava era de donar i no de rebre. I si és així, em pregunto, quants regals de la rifa van anar a parar a Càritas?

Enric Riu
enricriu@yahoo.es

El joc brut de les farmacèutiques

El sistema de Seguretat Social del nostre país, gràcies a què som bons ciutadans i paguem els nostres impostos, ens posa a disposició una sèrie de privilegis tals com la cobertura d'atur, el sistema de pensions, l'assistència sanitària pública i gratuïta, o la subvenció de la immensa majoria de medicaments. Tot això, que tant contribueix al benestar social, s'ha aconseguit després d'anys de lluita i de debat polític.

Es diu des d'organismes suposadament experts i competents que Espanya trigarà més a sortir de la crisi que la resta d'Europa, sobretot per defectes en la infraestructura del treball, ja que un tant per cent molt elevat dels aturats que hi ha avui al país pertanyen al món de la construcció i sembla ser que aquest important motor de l'economia, ni a curt ni a mig termini, no ha de tornar a tenir l'empenta dels darrers anys. És cert que el sosteniment de totes aquestes persones suposa una despesa elevada per l'Estat. Però cap de nosaltres no es voldria trobar en aquesta situació i sense subsidis. Sembla ser, de totes formes, que el govern va posant fil a l'agulla per pal·liar el problema.

Però també la subvenció de medicaments suposa una despesa molt gran, i per això l'Estat recomana als facultatius la prescripció de genèrics. Els medicaments són principis actius amb fórmules químiques que les empreses protegeixen amb patents. L'exclusiva de patent d'un medicament, des del moment que surt a la venda, té una duració de deu anys; la seva protecció, vint anys. A partir d'aquí les fórmules es fan accessibles i altres laboratoris poden fabricar els genèrics, que són altres medicaments amb els mateixos principis actius, posologia, seguretat i eficàcia..., però de mitjana un 40% més barats.

Imaginem un afectat d'hipertensió que ha de prendre diàriament un comprimit. Si una caixa del seu medicament li dura trenta dies i costa 15 euros, ell només en paga 2,5; per tant l'Estat li subvenciona 12,5 euros... cada mes de la seva vida. Si aquest medicament té la patent alliberada probablement el seu genèric costaria només uns 9 euros. Paguei el que pagui l'afectat, imagineu l'estalvi per tothom!

També l'OMS recomana l'ús de genèrics, sobretot perquè en ser més assequibles poden arribar millor i en

més quantitat a la població mundial. La realitat és que les farmacèutiques són set poderosíssimes empreses a tot el món (Sanofi-Aventis, Bayer, GSK, Merck, Roche, Pfizer i Novartis) que controlen més del cinquanta per cent del mercat. Obtenen guanys molt més que exagerats dels quals en dediquen una part important a investigar malalties que només afecten un 10% de la població mundial: la corresponent als països rics. La majoria de les vegades alteren la fórmula dels medicaments més rendibles amb substàncies innòcues per allargar-ne els drets de patent. Però això també els fa inabastables per la majoria de països pobres que, incapaços d'implementar polítiques socials, deixen les seves poblacions sense possibilitats d'afrontar malalties com la febre groga, el còlera o la poliomielitis, eradicades des de fa decennis a l'hemisferi nord.

Aquesta indústria, representada en el senat dels EEUU per sectors conservadors als que financen obertament, són el principal escull que es troba el president Obama a l'hora de posar en pràctica les seves progressistes polítiques de seguretat social pública i universal. També sembla ser que han estat aquestes empreses les que han empès la defenestració de Manuel Zelaya, expresident d'Hondures, degut a un acord al que havia arribat amb Cuba poc abans del cop d'estat per comprar genèrics fabricats en aquell país; la maniobra havia de permetre Hondures estalviar molts diners, que s'havien de reinvertir en la millora d'infraestructures com hospitals i centres d'atenció primària.

Les farmacèutiques es disputen any rere any els primers llocs entre els sectors empresarials que més beneficis econòmics obtenen. Han arribat a sobrepassar en diverses ocasions els guanys de la indústria armamentística. Tot plegat es veu com una trista i obscena batalla lliurada a les més altes esferes del poder que provoca tanmateix un repugnant mercadeig amb la salut i la vida de milers de milions de persones que no poden fer-hi res.

És bo tenir els ulls oberts a aquestes qüestions, entre d'altres causes perquè, si se'ns amaguen, hem d'imaginar que és per alguna cosa. Però també certifica la història que tenir la consciència desperta és el principi dels canvis més importants. Us imagineu si cadascú de nosaltres demanés al seu metge, sistemàticament, el genèric del medicament que necessitem?

No ens barallem. Cal ajudar els aturats perquè la majoria d'ells són, només, desafortunats presoners d'una mala conjuntura. Però tal vegada sigui a les nostres mans rescabalar aquesta part important de l'economia amb petits gests personals dirigits en altres direccions.

Els poderosos estan molt pagats del seu poder, i la nostra passivitat només serveix per tranquil·litzar-los.

Bibliografia

Le Monde Diplomatique juny i setembre de 2009.

Amb Molta Cortesia.

Alba Cortada
alba3487@hotmail.com

El colom ja vola cap on vol

Els coloms missatgers han deixat d'existir. Aquesta és l'última gran notícia en protocol militar. La meua primera impressió va ser: No se n'havien adonat abans que hi ha altres maneres de comunicació millors i més ràpides? Es veu que no.

El fet és que em va semblar una notícia pròpia de fa 40 anys i més de la manera com se'n parlava: "*desmilitarització dels coloms missatgers*". Entenc que acomplissin la funció comunicativa entre l'exèrcit, o qualsevol membre de la Defensa Nacional, però per un moment me les he imaginat amb un *cetme* penjat de l'ala i unes botes militars.

Perdoneu l'humor amb què veig les coses, però sóc dels termes mitjos. El protocol pot ser feixuc amb tanta correcció i, a la vegada, pot ser necessari amb certa mesura.

La qüestió és que els pobres coloms que estaven militaritzats (em costa escriure-ho i tot) ja han passat a millor vida. Ja són lliures i ara poden dedicar-se a volar sense necessitat d'anar repartint missatges.

Tot això, que va sortir publicat al BOE, afirmava que el Reial Decret deixa a la legislació esportiva la tinença, el control i l'ús dels coloms missatgers. Me'ls imagino com la pobre gosseta Coloma, una gossa d'atura que feia quilòmetres gràcies al crit "Jau!" del seu pastor. Així que ara els coloms s'entrenaran, pel que jo entenc, però no amb finalitats militars o de defensa.

Potser dintre de poc temps passaran a dir que els mails

s'han de "*militaritzar*", perquè potser els serveix com a eina comunicativa. O potser millor, us imagineu una xarxa social només per als militars? Tothom que s'inscrigués allà no podria obrir-se un perfil, com qualsevol pot fer al Facebook. Hauria de ser una xarxa on es controlés estrictament qui s'hi adhereix i amb quina seguretat ho fa.

No sé si estic somiant truites amb tot el que dic, però tampoc mai ningú s'hagués pensat que hi haguessin xarxes socials de diferents perfils professionals, o de diferents condicions socials. Tothom té necessitat de comunicar-se i el nou paradigma és a la xarxa. Per què no pot haver-hi una xarxa social de militars que, a més de permetre'ls interactuar, els ofereixi un lloc on comunicar-se efectivament sobre el que puguin necessitar en alguna actuació?

No tot seria tan fàcil, però si s'estudiés a fons, podria ser una molt bona opció de comunicació. Funciona en altres àmbits, per què no en aquest?

Tocant més de peus a terra, diré que el protocol també té el dret i la necessitat d'anar innovant. El que penso, però, és que molts dels que s'hi dediquen tampoc tenen la voluntat de progressar. Potser ja els va bé estar com ara, o potser ja els funciona. Però està clar que, com tot, necessita un canvi per anar-se adaptant a la nova societat. Que de fet, sempre serà nova. Mai no hi ha prou canvis i tot envelleix de seguida.

Raquel Revenga
premium@premiummarketing.es

Tu marca: la gran aliada

Cada vez es más difícil para las empresas diferenciarse en el mercado, ya que la calidad y los costes de los productos son similares. Algo podemos hacer nosotros desde el servicio al cliente: antes, durante y después de la venta o servicio, pero en realidad, la clave de los negocios está en el **Branding**: en la **Marca**, es decir, en el poder de la Marca como elemento diferenciador de nuestros productos o servicios.

Si comparamos la empresa con el ser humano, de una forma sencilla, diríamos: yo me llamo Raquel Revenga, mi marca es mi propio nombre, como me conocen y me llaman mis amigos, familia, clientes, etc. Pero el nombre de cada uno lleva intrínseco un significado, una personalidad, unos valores, que definen a esa persona por cómo es, por lo que nos transmite, por la confianza que nos da.

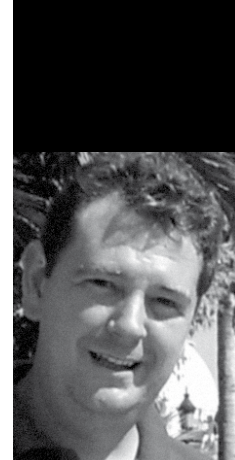
Lo mismo ocurre con las empresas, su marca comercial no sólo es un nombre, sino que ha de llevar incorporados toda una serie de valores que son muy difíciles de retener en la mente del consumidor, pero que, cuando se logra, el cliente será fiel a esa marca.

La marca es lo que nos define y es mucho más que el marketing o los logotipos. Tiene que ver con la pasión, con la historia que queremos contar, con la causa que motiva nuestra empresa, con su personalidad y filosofía. En un mundo como en el que nos encontramos actualmente, influenciado por las nuevas tecnologías, aquellos que tengan la capacidad de transmitir emociones a través de sus marcas son los que tienen garantizado el futuro de su negocio a largo plazo.

Existen grandes marcas de restauración que ya no nos están vendiendo productos solamente, nos están

vendiendo emociones, experiencias y una forma de vida diferente. Marcas como *McDonald's*, *Starbucks*, *Coca-Cola*... Ya no compramos hamburguesas, porque seguro que encontraremos muchos otros sitios donde comer mejores hamburguesas. Compramos ocio, pasar una tarde con los niños, compramos el *happy meal*. A veces nos hemos preguntado: ¿cómo puede ser que niños de 3 años ya pidan a sus padres ir a *McDonald's*? Porque esa empresa ha sabido trabajar muy bien la marca en el segmento de niños. Las cafeterías *Starbucks* son otro gran ejemplo de cómo crear una marca fuerte y líder. Han pasado de ser una cafetería convencional a ser todo un icono social, un punto de encuentro chic en la ciudad, un lugar donde poder trabajar conectado a Internet mientras degustas un café. Tienen unos precios altos pero a todo el mundo le encanta. Su gama de productos es reducida, pero sabes siempre lo que vas a encontrar, cómo te lo vas a tomar y qué vas a experimentar mientras lo tomas.

No hace falta ser una multinacional para crear una marca conocida, también podemos hacerlo a nivel local, intentar que el nombre de nuestra empresa, negocio o producto diga algo más, que tenga todo un trasfondo más allá del producto y el servicio en sí, un valor añadido que, aunque sea intangible, haga que nuestros clientes nos prefieran a nosotros por los motivos que sea antes que a otro. Debemos ser siempre coherentes con lo que hagamos y eso nos ayudará a crear marca más allá de un simple nombre.

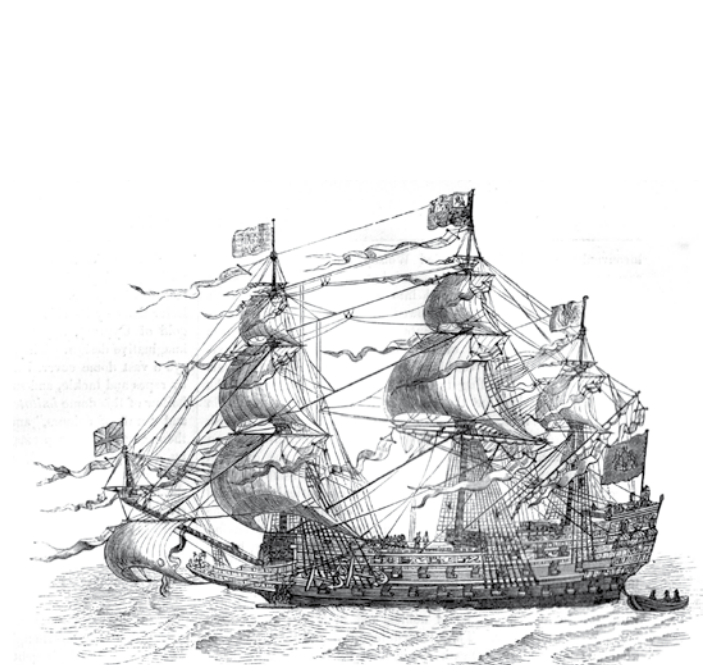
Pedro Otiña Hermoso
poh@tinet.org

El tancament del port de salou al 1510

A finals del segle XV i començaments del segle XVI els principals ports catalans eren els de Barcelona, Salou, Tarragona, Tortosa, Sant Feliu de Guíxols, Palamós i Blanes. Al Camp de Tarragona hi havia altres ports i punts d'embarcament i desembarcament no menys importants, però aparentment amb un moviment comercial inferior als anteriorment esmentats. Aquests eren els de Cambrils, l'Esquirol - també a Cambrils, al final de la platja de Vilafortuny -, Tamarit i Torredembarra.

Tot i la manca d'un estudi global de la dinàmica comercial marítima catalana durant aquest període, sembla evident, en funció dels treballs de caire local coneguts, que Barcelona seria el principal port de referència. En segon terme, hauria de situar-se el port de Salou, en dura competència amb el de Tarragona si ens atenem a treballs com el realitzat per Onofre Vaquer, referent al comerç entre Catalunya i Mallorca. Segons el mateix, Salou es posiciona com a segon port de Catalunya entre els anys 1448 i 1468. Crida l'atenció d'aquest estudi que les dades unificades dels moviments portuaris d'aquest període dels tres principals ports de la província de Tarragona (Tortosa, Salou i Tarragona) no superen els moviments del de Barcelona respecte del trànsit cap a Mallorca, la qual cosa manifesta l'evident influència de la ciutat de Barcelona respecte de la resta del territori català.

Per tal de potenciar el port de Tarragona que, com gairebé tots els ports en aquella època amb l'excepció del de Mallorca, no tenia cap mena d'infraestructura per donar protecció als navegants, l'Arquebisbe Pere d'Urrea inicià la construcció d'un embarcador de 100 canes de Montpeller - 150 m. -. Els ingressos de la ciutat de Tarragona no permetien sufragar el cost total de les obres, de tal manera que demanaren al rei el privilegi de cobrar arbitris a tots els pobles, viles i masos del Camp de Tarragona, al·legant que tots ells es beneficiarien del port. La Comuna del Camp de Tarragona - una institució creada l'any 1305 amb l'objectiu de defensar els interessos de les viles i pobles sotmesos a la senyoria de l'arquebisbe - s'hi oposà, adduint la utilització del port de Salou per als seus interessos, generant-se d'aquesta manera un plet entre els pobles de la Comuna i la ciutat de Tarragona. Després de sis anys de litigi (1498), la Comuna guanyà el plet. El

comerç s'havia anat desplaçant progressivament cap al port de Salou, mentre que la ciutat de Tarragona prohibia el tràfic comercial a tots aquells mercaders, pobles i viles que s'havien negat a pagar l'impost.

Durant els següents deu anys aproximadament sembla que hi hagué una certa treva entre Tarragona i la Comuna del Camp en aquest aspecte. Però a mitjans del mes de gener de 1509 es presenten al port de Salou "... alguns hòmens de Tarragona, entre los quals avia hu de ells q ab nom de sindich feu requesta al qui li diuen lo Falquoner [...] q posàs pena a un patró de una caravera q avia portades e descarregades serres botes de arengades alí a Salou, q dites arengades tornàs a carregar e q així matex posàs pena q ningú se les se'n portàs". La pena era de mil florins. El mes de febrer, els reusencs s'assabenten que per ordre de l'arquebisbe s'havia posat una sanció a un patró d'un vaixell gal·lec que portava peix salat. Al mes de març, els patrons de barques que eren a Salou no venien la pesca a ningú i tenien ordres de portar la pesca a Tarragona, tot i que els reusencs donarien protecció econòmica pel pagament de les multes i cobertura legal.

Davant d'aquests esdeveniment - i d'altres de les mateixes característiques -, semblava clar que s'iniciaria un altre plet, però la Comuna i la ciutat de Tarragona arribaren a un pacte mitjançant el qual la solució a la prohibició de carregar i descarregar mercaderies al port de Salou el decidirien dos prestigiosos juristes de la ciutat de Barcelona. Però Tarragona anà directament a parlar amb un representant del rei, obtenint d'aquest una provisió de tancament del port de Salou el 16 de novembre de 1510. Aquesta provisió fou ratificada pel rei Ferran II a les Corts de Montsó el 28 d'agost de 1510.

Bibliografia i fonts documentals

Arxiu Municipal de Reus

Eufemià Fort: *Notícia històrica d'una singular institució medieval, la Comunitat de pobles del*

Camp de Tarragona. 1975.

Carles Maristany: *L'època moderna. Els segles XVI, XVII i XVIII. Història general de Reus*, vol. II. 2003.

Onofre Vaquer: *El comerç entre Catalunya i Mallorca als inicis de l'edat moderna*. Rev. Pedralbes, 18, pàg.39-55, 1998.

Marc Espasa
marcespasa@gmail.com

Generación Ni Ni

Els joves més productius de la televisió

Sens dubte **Generación Ni Ni** (La Sexta) es un reality show de contrastos. Com pot ser que la vida d'uns joves acusats de no tindre ofici ni benefici sigui un dels programes que més guanys reporta a la cadena? Si bé és cert que als inicis va costar arrancar la sèrie, avui gaudeix de gran notorietat i popularitat, i no precisament gràcies a les proves o "responsabilitats" que se'ls imposen, sinó degut a l'espontaneïtat i el desvergonyiment dels seus protagonistes.

Així doncs, els joves *Ni-Ni* no treballen? No obtenen beneficis? I tant que treballen! Ofereixen a l'audiència el

màxim que d'ells s'espera: conductes violentes, consum de drogues, sexe, comentaris immorals, maltractaments, vexacions... i s'hi deixen la pell! Això sí, no obtenen beneficis, ja els obté la cadena per ells.

Si en d'altres succedanis televisius l'excusa del programa és la d'una "investigació sociològica", a *Generación Ni-Ni* ens venen la idea que pretenen aïllonar i inculcar valors als membres de la casa. En resum, és una barreja entre *Gran Hermano* y *El encantador de Perros*, però amb protagonistes menys receptius. Representa que volen civilitzar els protagonistes, però llavors es troben una nova contradicció: la finalitat del programa és eradicar l'actitud que agrada a l'audiència? L'objectiu és avorrir? Evidentment no, és per això que el programa s'encarrega de buscar el morbo en la rehabilitació.

És un paradigma curiós i alhora contradictori amb el mètode utilitzat en els reality shows fins al moment: mentre els programes tipus *OT* potencien el talent dels concursants per fer-los cada cop més mediàtics, a *Generación Ni-Ni* agafen personatges amb grans aptituds televisives i les eradiquen fins a convertir-los en subjectes sense cap interès.

En definitiva, es tracta d'un programa que no deixa indiferent, que pretén mostrar la realitat d'una generació de la qual, d'una manera o d'una altra, ens mofem igualment.

Què escoltem?

Vladimir Lozano
vladimirlozano@gmail.com

THE PAINS OF BEING PURE AT HEART *The pains of Being Pure at Heart* (2009)

Una banda de Brooklyn amb una història ja habitual en l'actualitat: cançons autoeditades, Internet, llistes de correu, segells independents, Pitchfork, Primavera Sound. Un grup que tira d'influències, de passar-se hores davant de blocs indie descobrint bandes; tal i com pots fer tu mateix ara que tot ho tenim a l'abast. En aquest cas mesclen el pop anglès dels 80 amb el twee de Glasgow. My Bloody Valentine amb un toc amateur i una mica de mediocritat. Cançons senzilles, fetes amb energia i melodia, que poden no entusiasmar, però que aporten algun hit a la col·lecció.

PARLIAMENT *Mothership Connection* (1976)

George Clinton és una de les més grans figures de la música. Ell va regnar al funk, inundant el mercat amb multitud de bandes, entre les que destaquen Parliament i Funkadelic. La seva marca, el P-Funk, serà influència en el posterior pop, rock i hip-hop. Els seus estrambòtics shows i discs són al·lucinants, exuberants i virtuosíssims. La formació és de gran nivell ja que Clinton es rodeja sempre d'excel·lents músics, fitxats molts d'ells de la banda de James Brown, com Fred Wesley o Maceo Parker. Un disc per fruit i escoltar.

THE LIBERTINES *The Libertines* (2004)

Pop rock britànic reinventat i rebentat per la figura de Pete Doherty, al que han convertit en un personatge públic quasi més nombrat en el món rosa que en la música, vivint una vida tòpica de molts excessos i autodestrucció. Ell i Carl Barat contagien la seva música amb el desordre de les seves vides. Un estil brut, deixat, imperfecte i genial per a un grup impossible de curta durada. El tòpic de sexe, drogues i rock'n'roll... però el disc és or!

Ray Lasheras
www.candymenband.blogspot.com
candymanray@hotmail.com

Yo viví a Kurt Cobain.

El otro día estábamos debatiendo en un foro musical donde habito y realizo cohechos varios sobre los mejores discos que conocíamos y, aparte de los consabidos clásicos que conoce todo hijo de vecino, pero pocos escuchan por manidos, sobados, sobrevalorados y rayados, curiosamente casi todos los demás eran discos de la primera mitad de los 90. Es decir, de cuando yo entraba en la fase adolescente y la música era la banda sonora de la mayoría de sinsabores de mi "desgraciada" vida. Una época donde lo más duro que te podía pasar era repetir curso y que te diera calabazas la chica de clase que te gustaba, que precisamente te gustaba porque tenía más tetas que dientes. ¡Qué lejos me quedaban entonces conceptos tales como hijos, hipoteca, recibo de la luz o factura del taller!

Volviendo a la música, que es de lo que me gusta hablar, os diré que la mayoría de grupos de entonces significaron y aún significan mucho en mi vida. Ellos son una de las pocas cosas por las que todavía muevo mi gordo culo para salir de casa; y un festival como Sonisphere (con Faith No More, Alice in Chains, Slayer, Anthrax, Megadeth...) puede conseguir incluso que salga de mi querido/odiado Salou.

Sé que lo típico sería que dijera cosas como "aquellos sí era música", "ya no hay grupos como aquellos" u otras mierdas de borrachín treintañero que cree que ha vivido ya de todo y que poco tiene que aportar aparte de apatía y desidia. Pues bien, sí, es cierto, ya no me gustan los grupos nuevos del mismo modo que antes, ni considero que existan bandas hoy en día capaces de superar los días de gloria de los primeros 90, y ¿por qué? ¿Acaso la culpa es mía? ¿Me estoy haciendo viejo? O realmente esto da un poco de pena y asco y, entre que ni dios apuesta por grupos con propuestas interesantes porque no es rentable y que además tampoco se gasta nadie un puto euro en un disco (más que nada porque están a precio de robo a mano armada), tenemos un panorama musical a nivel "mainstream" roquero bastante cutre y penoso.

¿A quién podríamos destacar dentro del mundillo? ¿A Airbourne, copia de Ac/Dc con más actitud y ganas que talento? ¿A Wolfmother, un refrito light de Led Zeppelin? ¿Son quizás los pesados, sobrevalorados y agobiantes Muse con su todo a cien de radiohead/U2/Queen los nuevos llena estadios? ¿Podrían ser los Coldplay con su chabacana copia de U2? En fin...

Desde luego que hay grandes bandas, pero tocando para los colegas de su pueblo en el Kalea/Zeppelin/Garage de turno, dando encima las gracias por poder tocar y, con un poco de suerte, sin que te cobren por hacer tu "trabajo/hobby" como pasa en las grandes ciudades donde, si quieres tocar, tienes que pagar tú de tu propio bolsillo. Flipante. No sólo soy puta sino que además pago yo la cama.

¿Conclusión? Pues lo de siempre, los grandes recintos los llenan los de hace 20 años y a precios increíblemente sobredimensionados, porque quien paga son treintañeros de culos bien aposentados en sus trabajos de 9 a 5 de lunes a viernes y pueden permitirse sus 120 euros para el Rock In Rio (ni hay Rock ni es en Rio) o para el Bilbao Live... o el festival "tengo que ir a pillarme un ciego porque no me conoce nadie y no sé ni quién toca pero me suenan los nombres", alias Viña Rock. ¡Felicidades! Yo me hago viejo, pero es que ser joven hoy tampoco es un chollo. Yo no me cambio. Yo viví a Kurt Cobain.

El racó de la salut.

Anna Pastor
annapastor.cherta@gmail.com

Mandala: Cercle, Roda o Totalitat

mandala: m [o f] *sànsrit* ART Figura geomètrica de desenvolupament concèntric i forma simètrica en què tot equidista i se subordina respecte a un punt axial, utilitzada per la seva significació mística i simbòlica, tant en l'edificació arquitectònica com en les produccions plàstiques budistes. (*Gran Diccionari de la Llengua Catalana*)

Més enllà de la seva definició com a paraula, per a les antigues cultures de l'Índia (que és on s'originen), les cèltiques, els aborígens australians i d'altres com les dels maies o dels asteques (calendari solar), els Mandala representen un centre energètic d'equilibri i purificació que ajuda a transformar l'entorn, la ment, les emocions i els pensaments.

Al Tibet, els monjos dibuixen durant dies i fins i tot setmanes un mandala de sorra de colors al terra i, quan ja està acabat, senzillament l'esborren per demostrar que tot és efímer, que res no té permanència, que tot marxa i s'acaba, que el goig rau només en la realització i no necessita la recompensa dels resultats.

Són també definits com a diagrames del cosmos, geometria sagrada segons la Càbala. Constitueixen en si mateixos un sistema que conté un espai sagrat, que es va propagar per totes les cultures orientals i entre les dels indígenes d'Amèrica.

A Occident, el psicòleg Carl Gustav Jung els va utilitzar en les seves teràpies per trobar la individualitat en l'ésser humà. Sostenia que els Mandala representaven la globalitat de la ment humana, tot emmarcant el conscient i l'inconscient, i que apareixien en els somnis, especialment en casos de conflicte. De la manera que sigui, ha estat comprovat empíricament que exerceixen un efecte terapèutic i suggereixen una idea d'ordre, de pensament i d'idees superiors, i ens ajuden a sortir del caos.

Pintar mandales ajuda a la concentració i a la relaxació mental. En moltes escoles i centres educatius els nens i les nenes en dibuixen i en pinten en una manifestació del

seu estat interior i en un intent de restablir els fragments mentals dispersos a causa de l'activitat diària. Mentre dibuixen i pinten, fan brollar la seva essència creativa i aquest fet els proporciona calma, els ajuda a concentrar-se en la repetició de formes i estructures, i els manté en un silenci creatiu que els apropa al seu propi interior.

Hi ha diferents tècniques i maneres de dibuixar mandales: en dues i tres dimensions, de formes geomètriques, amb figures d'animals, amb cercles, triangles, quadrats, rectangles... Es poden fer servir per a la meditació o senzillament per fer un exercici diferent dels que estem acostumat a realitzar.

I el millor de tot això és que TOTHOM pot practicar, amb total independència de creences religioses, tendències polítiques o condicions econòmiques!

Beneficis

- Meditació activa, observació.
- Entres en contacte amb la teva pròpia i personal creativitat
- Expresses el teu espai interior
- Expansió de consciència
- Desenvolupes la paciència i la perseverança
- Despertem la imaginació
- Restableixen la calma mental
- Pràctica del SILENCI

Els mandales no són simples dibuixos de colorines, tots els elements que s'hi integren tenen un significat. Per exemple i simplificant:

Cercle: moviment, l'absolut.
Cor: sol, amor, alegria, unió.
Creu: vida i mort, el conscient i l'inconscient.
Estrella: espiritualitat, llibertat.
Quadrat: estabilitat, equilibri.
Triangle: vitalitat, transformació.

Significat dels colors emprats (també simplificant):

Vermell: sensualitat, passió.
Blanc: puresa, perfecció, il·luminació
Negre: limitació, misteri, renaixement, ignorància
Gris: neutralitat, saviesa.
Taronja: energia, dinamisme, tendresa, valor, ambició

Sempre que ens trobem amb un mandala, ja sigui a propòsit o de forma casual, la nostra ment i les nostres emocions es regiren automàticament, rebem les vibracions dels dissenys i això afecta immediatament el nostre estat d'ànim.

Amb l'arribada de la cultura New Age, els Mandala han tingut molta difusió a nivell global, tot i que es podria dir que han existit des de sempre (als rosetons de les catedrals, a les pintures de les caveres i fins i tot espontàniament a la mateixa natura). El denominador comú n'és el cercle, a partir del que parteix el focus visual, l'essència. Emmarcats en un quadrat, amb simbologia religiosa, amb propòsits ornamentals o sagrats, arquitectònics o per rituals, el cas és que ens envolten i que els podem fer servir com un exercici de relaxació mental, creatiu o contemplatiu.

Si algú estés interessat en aprofundir en el tema:
<http://www.terapiasalternativas.suite.net>
<http://www.educima.com/es-colorear-imagenes-dibujos-foto-mandalas-c125.html>

Ana I. González Bravo
Diplomada en Enfermería
Diplomada en Nutrición y Dietética
EAP Salou

Somos lo que comemos

Nuestra vida es una contradicción, queremos estar delgados pero no hacemos ejercicio, queremos estar sanos pero no comemos bien, queremos ser felices, pero nos empeñamos en ser lo contrario, de ahí que no resulte extraño que aunque tengamos los conocimientos suficientes no cumplamos con una serie de fáciles reglas que harían que nos sintiéramos mucho mejor tanto interna como externamente.

Seguimos sin entender que realmente existe una asociación directa entre la alimentación y la salud, lo que ha permitido afirmar que la alimentación constituye una de las principales vías para mantenernos sanos y prevenir enfermedades directamente relacionadas con nuestra manera de comer.

LA RECETA DE LA VIDA: LA DIETA MEDITERRÁNEA

- Abundancia de alimentos de origen vegetal: frutas, verduras, pan, pasta, arroz, cereales, legumbres y patatas
- Productos de temporada en su estado natural, escogiendo siempre los más frescos
- Consumir diariamente una cantidad moderada de productos lácteos, principalmente yogur y quesos
- Consumir pescado en abundancia y huevos con moderación
- Más recomendables las carnes blancas (pollo, pavo y conejo) quitando la grasa visible
- La carne roja (ternera, cerdo, cordero) se tendría que consumir con moderación y las carnes procesadas (salchichas, hamburguesas, frankfurts) ocasionalmente
- Utilizar aceite de oliva como grasa principal tanto para cocinar como para aliñar
- La fruta fresca tendría que ser el postre habitual. Los dulces y pasteles muy ocasionalmente.
- Beber abundante agua natural o en infusiones.
- Moderar el consumo de sal y utilizar las hierbas aromáticas como alternativa saludable
- Eliminar el consumo de bollería y pastelería industrial por ser rica en grasas saturadas

- Realizar actividad física todos los días como complemento imprescindible de la alimentación sana.
- No saltarse comidas. Es aconsejable realizar 5 comidas (desayuno, media mañana, comida, merienda y cena) evitando alimentos muy energéticos y reduciendo el tamaño de las raciones.

LOS SECRETOS DE LA COCINA SALUDABLE

- El calor de la cocción destruye las vitaminas. Por ello es conveniente consumir como mínimo una ración de verduras y hortalizas al día.
- Para mantener el valor nutritivo de las verduras es mejor cocinarlas al baño maría o al vapor, ya que si las hervimos diluimos parte de sus sales minerales. Si se utiliza la técnica del hervido, se recomienda utilizar poca cantidad de agua, cortándolas en grandes trozos y cocerlas el tiempo adecuado.
- Es más sano consumir las frutas y las hortalizas con su piel, bien lavadas.
- Los huevos deben cocinarse en agua hirviendo, por un tiempo mínimo de 10-12 min.
- Las técnicas de cocción más saludables para las carnes son la plancha, el asado y el hervido, porque no necesitan el uso de grasas.
- Para obtener una fritura más saludable debemos: utilizar abundante aceite de oliva, introducir el alimento cuando el aceite esté bien caliente y al final colocarlo sobre un papel absorbente.
- No es conveniente mezclar diferentes tipos de aceites y tampoco utilizar muchas veces el aceite de la fritura.

FALSOS MITOS

- **El pan engorda.** Rico en hidratos de carbono, base fundamental de la dieta mediterránea, lo que aumenta sus calorías es lo que lo acompaña: mermeladas, embutidos, mantequillas, salsas...
- **La fruta como postre engorda.** El orden no influye en el aporte energético. La ventaja de consumirla antes de las comidas es que gracias a su contenido en fibra y agua produce efecto de saciedad.
- **Es necesario tomar suplementos vitamínicos para cubrir las necesidades.** Con una alimentación variada y equilibrada las necesidades están cubiertas.
- **Beber agua durante las comidas engorda.** El agua es el único alimento acalórico, es decir, no aporta nada de energía. Antes de las comidas puede producir sensación de saciedad.
- **Mezclar hidratos de carbono y proteínas engorda.** Carece de fundamento científico dado que todos los alimentos son una mezcla de nutrientes.
- **Lo "light" adelgaza.** Un producto light es aquel al que se le han reducido las calorías (30%) en comparación con la versión no light del mismo alimento.

Entrevista a Juan Gómez “Chicuelo” amb motiu de la representació al TAS de l'espectacle “Camarón. La leyenda del tiempo 30 anys després”

Salou, 27 de febrer de 2010. 19,00 hores. TAS

Juan Gómez, conegut artísticament com a *Chicuelo*, és un dels guitarristes més rellevants del panorama actual del flamenc i un dels compositors més prolífics i interessants de les darreres generacions. Avui ens ha concedit una entrevista, amb motiu de la presentació a Salou de l'espectacle *Camarón. La leyenda del tiempo 30 anys després*, de la que és productor i director musical.

En un parèntesi entre el darrer assaig general de l'obra i les proves de so, ens rep amablement i respon amb paciència les preguntes que li anem formulant. Aguanta estoic la petita sessió fotogràfica a la que el sotmet el nostre col·laborador Manu Ferrando. És un home tranquil, se'l veu satisfet amb allò que fa i els seus ulls espurnegen d'emoció quan evoca la figura de Camarón de la Isla i de tots aquells altres artistes amb qui ha compartit escenari, i ens parla del seu art. El flamenc és la seva vida i l'apassiona el directe, que és on, tal com ens diu, es demostra el veritable artista.

Chicuelo, d'on surt la idea d'homenatjar aquesta obra mítica de Camarón?

La idea es del Taller de Músics de Barcelona. Ellos son los que tienen la idea y quienes se ponen en contacto conmigo para que yo me ocupe del tema musical. Yo me pongo manos a la obra, decidimos que tiene que ser Duquende quien cante y poco a poco vamos dando forma al proyecto.

Què és, al teu entendre, el que va fer de Camarón un artista valorat i reconegut amplament per moltes persones que fins aleshores no s'havien sentit atretes per la màgia del flamenc?

La magia que él tenía, el genio, su voz... Era como un imán y, aunque al principio de su carrera hizo discos ortodoxos, de cante y guitarra muy tradicionales, luego empezó a derivar hacia cosas más avanzadas, hacia fusiones, como el disco de *La leyenda del tiempo*, que es donde rompe definitivamente el molde. Eso a la juventud y al público en general ya le entraba de otra manera y es así como empezó a ganar adeptos procedentes de otras músicas, de otras culturas, y a abarcar mucho terreno. El flamenco clásico es más definido, más cerrado a los no iniciados. Camarón lo abre a nuevos públicos.

S'ha dit que els temes de “La leyenda del tiempo” es mantenen ben frescos. Quina vigència té avui el que va tenir de transgressora aquesta obra ara fa 30 anys? Com sona realment Camarón avui?

Camarón sigue sonando hoy como siempre. Yo todavía me emociono cuando le escucho, como el primer día. Todos sabemos que murió, pero su música hace que lo sintamos todavía muy vivo. Nunca pasa de moda, nunca te aburre... No solamente los últimos trabajos que hizo, sino incluso el primer disco sigue sonando fresco, sigue llenándonos... ¡Es inmortal! Y no solamente porque haya dejado discos grabados, sino por la calidad de la obra que nos ha legado, por todo lo que hizo.

La ortodoxia del flamenco sigue sin reconocer a Camarón, sin aceptar lo que él hizo. No sólo eso, sino que, todo lo que sea salir de una guitarra y una voz, para este sector ortodoxo sigue siendo transgresor. Lo que sí es cierto es que el público al que sí agradan esas transgresiones ha crecido, por mucho que les pese. Creo que todos tenemos

ya que entender y dejar claro de una vez que una cosa es el flamenco clásico y la otra el flamenco fusionado y que lo que quizás deberíamos hacer es bautizar como correspondía a todo lo que sea salirse del cante tradicional con una guitarra, a todo lo que no encaje dentro de lo que se considera tradicional y ortodoxo. Aceptar definitivamente la evolución sin por ello llamar flamenco a cualquier cosa.

L'espectacle compta amb noms molt importants en el món del flamenc, tot i que en reiterades ocasions has manifestat que l'alma mater del projecte era el pianista Juan Vicente Abardonado. Què ha aportat cadascun dels artistes per convertir-lo en una obra de referència?

Todos hemos aportado según nuestras capacidades artísticas. Todos los músicos que intervienen tienen un gran nivel y sus aportaciones son básicas e indispensables. Hay muchos puentes, muchos momentos de improvisación y todo ello se solventa magníficamente gracias a su talento y a su categoría.

En el caso de Vicente, ha hecho los arreglos musicales para piano de tres de los temas, dándoles una frescura y una musicalidad preciosas, muy bonitas. También ha hecho muchos otros arreglos de otros temas para otros instrumentos, como el saxo y la flauta. Es un hombre muy joven, pero tiene mucho talento y un futuro grandísimo.

¿Y qué os tengo de explicar de Duquende? No puedo añadir nada a lo que todos ya sabéis, pero lo cierto es que en este espectáculo se nos podría sustituir a todos sin que el resultado final se resintiera, excepto a él. Si en este proyecto cae Duquende, no os diré que ya no se pueda llevar a cabo, pero sí que no sería lo mismo.

Aquesta revisió de La leyenda del tiempo comporta una reelaboració de l'obra original de 1979 i compta amb nous arranjaments, però presenta com a al·licient l'afegit d'algunes peces inèdites creades per l'ocasió. Ens en podries fer cinc cèntims d'aquestes peces?

Son dos piezas. Realmente sólo una puede considerarse inédita, que es la versión instrumental del tema *La leyenda del tiempo*. Hemos incluido también un tema poniéndole música a una letra de Joaquín Sabina dedicada a Camarón, que quizás sea lo más original y nuevo del espectáculo. Hemos preparado igualmente un popurrí de canciones de Camarón incluidas en otros trabajos, en recuerdo y homenaje a su persona. Son temas y letras que sonaron mucho y que la gente reconoce. Nosotros las ofrecemos ahora a modo de final de fiesta, con alegría y no como algo trágico, sino como un testimonio vivo y vigente del legado del maestro.

Sembla que Salou és una mena de primera etapa per la gira d'aquest espectacle que vàreu presentar l'any passat al Castell de Peralada. Fins on us ha de dur aquesta gira?

Todos nosotros estamos muy ilusionados y la verdad es que nos gustaría llegar a todos los sitios posibles. Creemos que el espectáculo se lo merece y queremos que la gente pueda verlo y disfrutarlo porque tiene mucha calidad. Entiendo que es una magnífica oportunidad para recordar a Camarón y para pasarlo bien escuchando su música.

La primera cosa que ens ha sorprès en repassar el teu currículum és la llarga llista d'altres artistes amb qui has treballat i compartit escenari. Hi ha algun artista amb qui no hagis treballat fins ara i amb qui t'agradaria fer-ho?

¡Con Camarón mismo, por ejemplo! Lo conocí, tuve la suerte de conocerle y estar con él varias veces ►►

y eso siempre lo llevo conmigo. También me gustaría con Paco de Lucía, a quien también conozco, pero con quien no he trabajado hasta ahora.

Me hubiera encantado, ya hablando de otros tiempos, conocer a Diego Rico, un cantaor histórico y legendario que es uno de los que me “mata” a mí. Y, por supuesto, a la Niña de los Peines.

Pero, si tengo que quedarme con uno, creo que Camarón es quien más me ha marcado, quien más me ha influido.

Nombrosos tablaos de renom, moltíssims treballs com a músic acompanyant, entre els quals els habituals Duquende i Miguel Poveda, productor i director musical, compositor... Tens dos discos com a solista al carrer, Còmplices i Diapasión i has rebut diversos guardons i reconeixements.. Ets un artista polifacètic. Ens pots dir en quina d'aquestes facetes et sents més còmode, ets, si es pot dir així, més Chicuelo?

Yo me siento muy feliz en las tres facetas del arte flamenco, en el cante, en el baile y en la guitarra. Crecí cantando, no tocando. El cante es una pasión que tengo. La guitarra también. Y el ritmo y el baile son algo con lo que he crecido y me he educado, y lo he hecho además con las figuras más importantes de hoy en día. Es decir, que desde pequeño podríamos decir que he comido caviar en cuanto a arte se refiere.

No por ello dejo de componer. Ya desde niño. Yo crecí con la guitarra en las manos, me encantaba componer. Aunque yo fui creciendo con la música de Paco de Lucía, de Camarón, de Sanlúcar, de Sabicas y de otros guitarristas de renombre, siempre he tenido la necesidad de hacer mi música y, de ahí a componer, a producir y a dirigir, no hay más que un paso.

Podries avançar-nos en quin projecte estàs treballant en l'actualitat?

Estoy pensando, a nivel personal, en hacer pronto otro disco y, aunque todavía no le tengo puesta la fecha, sí que tengo ya mucho material para el que será mi tercer trabajo como solista.

A otro nivel, vamos a grabar este espectáculo en un CD, ya sea en directo, o en estudio, sin cerrar nunca las puertas a otros proyectos que vayan surgiendo

Tots sabem com està perjudicant la pirateria el món de la música. Creus que justament en el món del que ara anomenarem genèricament flamenc, en ser un art més minoritari, aquest perjudici pot ser més gran?

Yo creo que siempre se pueden extraer cosas buenas de todo lo que nos ocurre, incluso de ésta. ¡Por supuesto que estoy en contra de la piratería! Pero al final toda esta problemática va a desembocar en una mayor relevancia del directo, que es mi pasión. Los artistas tienen que dar la cara en directo, defender sus temas ante el público sin obstáculos de ningún tipo, que es como debe mostrarse el verdadero artista. Repito: estoy completamente en contra de la piratería. Pero creo que uno de sus efectos puede ser beneficioso para nuestra industria y para el arte en general. Opino que esto potenciará el directo, que es lo más bonito, que es lo único auténtico que hay en la música.

S'ha parlat molt de les arrels que el flamenc manté a Catalunya. Estem parlant de quelcom real o és només una mena de llegenda urbana? Vosaltres, durant les vostres actuacions en terres catalanes, heu pogut percebre si realment el flamenc es viu a Catalunya?

El flamenco, todos lo sabemos, no es una cultura catalana. Lo que pasa es que Catalunya recibió muchísimos emigrantes, andaluces y extremeños, y son ellos los que trajeron aquí esa cultura. No fueron unos pocos los que tuvieron que trasladarse hasta tierras catalanas, sino muchos miles, que llegaron a constituirse en la comunidad inmigrante más importante aquí en Catalunya. Cualquier emigrante echa en falta su cultura y mucho más en la distancia. Por ello se constituyeron muchísimas peñas, sobre todo en la periferia de Barcelona. Y ahí es donde crecí yo. Cornellà, Badalona, Santa Coloma..., concentraban esa afición tan grande al flamenco. Hoy en día esta situación ha variado en cierto grado, porque muchas de esas personas que trajeron el flamenco a Catalunya ahora han vuelto ya a su tierra. Ellos sembraron la semilla y todavía hay muchos que continúan con su ejemplo, pero en algunos casos los descendientes de aquellos inmigrantes no han recogido esa antorcha y esto se ha notado en una disminución de las peñas y, en consecuencia, del número de aficionados. Pero la herencia sigue ahí y el flamenco sigue muy presente en Catalunya.

Quin és el missatge que t'agradaria transmetre als nostres lectors?

El mensaje que me gustaría dirigir a todos los lectores de Salou Magazine es que la cultura nos enriquece a todos. Que la usen, que se nutran de ella y de lo que nos ofrece. Que salgan de sus casas. ¡Hay que salir de casa y dejar la tele, la radio y el ordenador! Que vayan a ver un espectáculo, que vayan al cine, al teatro... ¡Que disfruten de lo que nos brinda la cultura, que vivan!

Dani Sola
economista. assessor fiscal
dsola@economistes.com

Reclame su factura

"Si desea presentar este billete como factura, cumplimente los siguientes datos..." Con esta frase nos indica RENFE que estamos en posesión de una factura que nos permite ejercitar nuestro derecho de deducción del dinero pagado por un billete de tren adquirido a través de su página web. En dichos billetes, que se generan e imprimen desde la citada web, cabe la posibilidad de que hagamos constar nuestros datos de identificación a los efectos de convertir el billete en una factura.

Hasta aquí parece todo correcto, porque así nos lo indica RENFE. Pero, **¿realmente ese documento es válido como factura?** Y lo más importante, **¿Hacienda nos admitirá su deducción?**

El artículo 97 de la Ley del IVA, que recoge los requisitos formales de la deducción, dispone lo siguiente:

"Uno. Sólo podrán ejercitar el derecho a la deducción los empresarios o profesionales que estén en posesión del

documento justificativo de su derecho. A estos efectos, únicamente se considerarán documentos justificativos del derecho a la deducción:

1º. La factura original expedida por quien realice la entrega o preste el servicio o, en su nombre y por su cuenta, por su cliente o por un tercero, siempre que, para cualquiera de estos casos, se cumplan los requisitos que se establezcan reglamentariamente. (...)”

El artículo 164 de la Ley del IVA, que explica las obligaciones del sujeto pasivo (empresa que presta el servicio, en nuestro caso RENFE), dispone que, sin perjuicio de lo establecido en el Título anterior, los sujetos pasivos del impuesto estarán obligados, con los requisitos, límites y condiciones que se determinen reglamentariamente, a:

"3º. Expedir y entregar factura de todas sus operaciones, ajustada a lo que se determine reglamentariamente.”

El desarrollo reglamentario se ha llevado a cabo por el Reglamento de Facturación, disponiendo el artículo 6º del mismo los requisitos que deben consignarse en las facturas.

En conclusión, y contestando a las preguntas que nos habíamos formulado:

1º) **No tiene la consideración de factura** un billete de tren adquirido a través de una página web, que se genera e imprime desde la citada web, y que posibilita que se hagan constar los datos identificativos del adquirente cumplimentándolos el propio destinatario, dado que la obligación de consignarlos corresponde al sujeto pasivo (en nuestro caso RENFE) y no al receptor de la factura.

2º) **No es posible la deducción** dado que el documento no reúne todos los requisitos para ser considerado factura.

Por tanto, si se encuentra en una situación como la planteada, reclame su factura en los mostradores de venta o en los de atención al cliente que se encuentran en las propias estaciones de tren. Muy probablemente le pongan obstáculos para facilitarle la factura; solicite entonces que se informe a los responsables. Tienen obligación de expedirla, de acuerdo con el artículo 164 de la Ley del IVA. **No ceda, está en su derecho.**

Club de lectura de Salou

Anaïs Bargalló Gil

Carta d'una desconeguda

Recordes el dia que aquella persona, un noi de classe, la nena que anava amb tu a repàs d'anglès o tal vegada un veí enigmàtic, va esdevenir única en el món? Els capaç de tornar enrere i desempolsegat aquell moment, instant tèrbol, en què una mirada creuada et va cremar les galtes i el cor se't transformà en foguera? La sensació de l'oxigen empresonat a mig camí entre l'estómac i les costelles, el bombardeig rítmic de la sang a les temples, les pessigolles a sobre la pell. La sensació nova de trinca, que encara no havies estrenat mai, la d'estimar, de quedar captivat pel sentiment punyent d'estimar algú que no era la mare ni el pare ni els avis, estimar per primera vegada. És aleshores que saps que la vida és intensament viva, quan amb tretze anys descobreixes que tens un petit secret a dins el pit i que respira, que es mou i que creix cada vegada que la teva mirada s'entrebanca amb els seus ulls, o al vespre quan evokes la seva presència a les fosques mentre els pares ja fa estona que dormen. I ets tu, només tu. Que sents en silenci, amb els llavis premuts amb força perquè ningú ha d'arrencar-te la veritat del sentiment, perquè per moltes paraules que existeixin al món mai podries arribar a definir l'enormitat que desprèn, com per art de màgia, la persona que estimes. I canvies, de la nit al dia, deixes de banda les nines, la pilota de futbol arraconada, els petons de la mare et molesten i els amics són massa rucs per entendre't, perquè ni tu mateix t'entens, perquè et passes totes les hores del dia desitjant que els seus ulls s'aturin en tu, però al·l mai et reconeix, la seva vida amb la seva presència i la seva absència queda lluny de les teves mans, i quan per fi la seva mirada et caça al vol, llavors desitges desaparèixer, quin suplici aquells segons eternals! i quin plaer després quan has deixat la por i la vergonya enrere i tornes a reviuire mil vegades aquest instant, com el gust dolç de la mel que se t'enganxa al paladar i no marxa. És aleshores que descobreixes el plaer més dolorós de la vida: estimar. Estimar durant hores, setmanes, durant mesos i potser fins i tot anys. Estimar en silenci fins a fer mal, de forma incondicional, buscant sempre la seva ombra, la seva olor que no desapareix per molt que et freguis la pell amb sabó, estimar encara que l'ànima se t'ompli de nafres...

Recordes aquest sentiment? És el sentiment que ens descriu **Stefan Zweig** a **Carta d'una desconeguda**. Ens ho escriu un home amb mà de dona perquè, ni que fos un gran intel·lectual del seu temps ni que algú dubti que

fos homosexual, tant és, el que realment compta és que ell coneixia els sentiments d'una dona, com molt pocs, coneixia la dona i li esventrava el cor, i encara ara ho aconsegueix: són altres temps, però les dones continuem descobrint-nos en les seves paraules. Stefan Zweig continua arribant-nos al cor.

Vam tenir el plaer de comentar el seu llibre el dia 17 d'aquest mes, reunits al Club de Lectura de la Biblioteca de Salou. Val a dir que vam discutir, ho vam debatre i ens vam sufocar davant el dubte: és possible estimar així d'intensament tota una vida com la de la protagonista? Era amor o potser es convertí en obsessió malaltissa? Fou un amor idealitzat, gairebé inventat, des de la infantesa d'una nena de tretze anys? Alguns van defensar la obsessió, la paranoia fins i tot, i d'altres, com jo mateixa, vam defensar l'autenticitat. Penso que el sentiment, el més gran de tots com l'amor, mai mor si se segueix alimentant amb esperança, amb desig, i sí, també amb la febre malaltissa que t'empresona sense adonar-te'n.

CARRILET NEVAT

La foto amagada.

Pedro Otiña

La foto amagada és una secció que mostra una imatge insòlita, curiosa o desconeguda de la nostra població, o que en qualsevol cas hi tingui relació o hi faci referència.

Animeu-vos a participar-hi enviant les vostres fotografies al correu info@saloumagazine.com

Les fotos que més ens agradin es publicaran a la dita secció en el nostre web o en la nostra revista.

La foto trobada.

Esteve Tomàs

Fotografia de la processó de Setmana Santa al seu pas pel carrer Barcelona. La foto està feta des del davant de Ca l'Agustí, mirant cap al pas a nivell del ferrocarril. Ca l'Agustí era la fonda del poble i estava situada als baixos de la Duana, a la cantonada amb la plaça Bonet.

Just a la dreta de la foto es pot veure el rètol de "Teléfonos". Allí hi havia la centralita del telèfon que portava la Quimetia Fosch, la mare del Ramon Garcia (Ramonet d'Alemanya) i una mica mes amunt el forn de pa del Jaume Gesalí, just abans de la font, tot al solar que avui resta buit al carrer Barcelona.

Es poden veure també dos dels tres llums que hi havia penjats al carrer. Era tota il·luminació que existia.

PROCESSÓ DE SETMANA SANTA A SALOU. ANYS CINQUANTA.

busca mascota

QUÈ SERÀ?
COM SERÀ?
COM ES DIRÀ?

Confiem amb la imaginació de tots els joves socis i sòcies del Club

Feu-nos arribar les vostres propostes al PIJ
(plaça Carrilet), abans del dia 2 d'abril,
especificant molt bé les vostres dades personals

El guanyador obtindrà un fantàstic premi!!!

I si encara no ets del Club Xic's i tens ganes de participar al concurs,

AJUNTAMENT DE SALOU
REGIDORIA DE JOVENTUT I INFÀNCIA

Fes-te soci !!!